

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKSCIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Eina nuo 1948 m.

KETVIRTADIENIS

Nr. 23 (4063)

Anykščiai.

1980 m. vasario mėn. 21 d.

Kaina 2 kap.

Kol nepabjurę keliai...

Vasaris nuo seno laikomas organinių trąšų kaupimo ir tvarkymo mėnesiu. Kokie tempai lydi šiuos darbus šiandien? Kokią pagrindą anykštiniai deda derlingesniai penkmečio baigiamųjų metų hektarui? Apie tai „Kolektyvinio darbo“ korespondentas L. VAITONIS kalbasi su Anykščių rajono gamybinio agrocheminio žemės ūkio aptarnavimo susivienijimo vyresn. agrochemike E. KUCINSKIENE.

KORESPONDENTAS: Palyginti nerūsti šiometė žiema, reikia manyti, mūsų žemdirbiams nekelia didesnių problemų savalaikiam organinių trąšų tvarkymo darbų vykdymui?

E. KUCINSKIENE: Išties. Geresnių orų vargu ar begalima norėti. Matyt, neatsitiktinai vien tik per pastarąją savaitę „Gimtosios žemės“ kolūkio mechanizatoriai 1 lauko rietuves nesunkiai išgabeno net 2000 tonų mėšlo. „Anykščių šilėlio“ kolūkio šeiminkai — 1300 tonų. Kaip ir kasmet šio darbo tempai visiems diktuoja svėdasiečiai: nuo sausio pirmos šio ūkio laukuose pavasariui jau paruošta arti 8000 tonų vertingų, puikiai kompostuotų organinių trąšų. Džiugina mėšlavežio eiga ir Stakūniskio tarybiniam ūkyje. Jeigu ankstesniais metais čionykščiai dažniausiai būdavo minimi atsiliekančiųjų tarpe, tai šiųkart jie gali rodyti sektingą pavyzdį ne vienam kaimynui.

KORESPONDENTAS: Kiek galima spresti iš jūsų žodžių, mėšlo kaupimo ir tvarkymo valius dar ne visur pasizymi sparta ir susiklausymu...

E. KUCINSKIENE: Nors vienas krūvon susibėga tiek staškūniskiečių, tiek atžalyniečių laukai, tačiau pastara-

jame ūkyje mėšlavežio tempai yra dar žemi: per visą praėjusią darbo savaitę „Atžalynė“ kaupiamų trąšų atsargos ūgtelėjo vos 150 tonų. Negeriau ir Jakšišio tarybiniam ūkyje, kur per mūsų minėtą laiką tarpa tešveža tik 102 tonos. Nesu-
prasi, ko mindžiukuoja M. Melnikaitės kolūkio šeimi-

Mūsų interviu

ninkai, nors darbu tikrai perakis — prie atskirų tvartų mėšlo rietuvės nebejudina-
mos gal du ar tris metus. „Vėžio greičiu“, kitaip nepavadinai, organines trąšas i laukus gabena ir atžalyniečiai, daugiau nei per pusant-
ro mėnesio „susukubę“ i rietu-
vas sukrauti vos... 350 tonų
mėšlo. Beje, panašiai buvo ir
rudeni, kuomet organinėmis
trąšomis lepatrėšė tik 17 proc.
kaupiamosioms kultūroms skirtų
dirvų (raijone vidutiniškai — 84 proc.).

KORESPONDENTAS: Reikia manyti, kad rajone yra ir daugiau ūkių, kurie iš rudens nesukubo pamėšluoti visu kaupiamosioms skirtų laukų.

E. KUCINSKIENE: Deia, tokių ne vienas ir ne du. Bet

už vis neramina, kad ju gretose, kaip taisyklė, tie patys ūkiai, kurie ir šiandien nedemonstruoja laukiamos spartos. Kitas ne mažiau opus dalykas, kad jų tarpe nemažai bulvininkystėje besispecializuojančių, kaip antai „Ažuolo“, M. Melnikaitės, „Puntuko“ kolūkiai, Jakšišio tarybinis ūkis. Nesinori linkti į pranašystes, tačiau nepakeilus dabar šie vyraujančios neleistinai abejingos pažiūros bene avarbiausiam paslarojo mėto žemdirbių darbai, pavasaris gali sukelti jiems nemažą rūpesčių. Juolab, kad bulvėms skirtuose laukuose mėš-
la reiks ne tik paskleisti dir-
vos paviršiuje, bet ir aparti. Kitaip tariant, padaryti tai, kas rudeni nebuvo atlikta.

Pavasari, žinia, kiekviena diena turi sunkiai pasveriamą vertę. Kol dar nepabjurę keliai, nesunkiai galima pri-
važiuoti prie mėšlidžių, kitų
organinių trąšų sandėpų vietų,
kiekviena darbai palankia diena
visiems rajono ūkių šeiminkams būtina iš-
naudoti tam, kad i laukus būtų
išvežta ir tvarkingai sukrauta
kuo daugiau vertingų trąšų, kad
kuo svaresnis pamatas būtų pa-
dėtas derlingesniai devintojo
penkmečio baigiamųjų metų
hektarui.

VYTAUTAS KOVAS

Svėdasų rinkiminės apygardos Nr. 153
kandidatas į dešimtojo šaukimo Lietuvos TSR
Aukščiausiosios Tarybos deputatus

Vytautas Kovas gimė 1928 metais Anykščių raione Svėdasuose, neturtingo valstiečio šeimoje. Jo vaikystė buvo sunki. Iki 1948 metų V. Kovas dirbo samdiniu buožių ūkiuose Svėdasų apylin-
kėse.

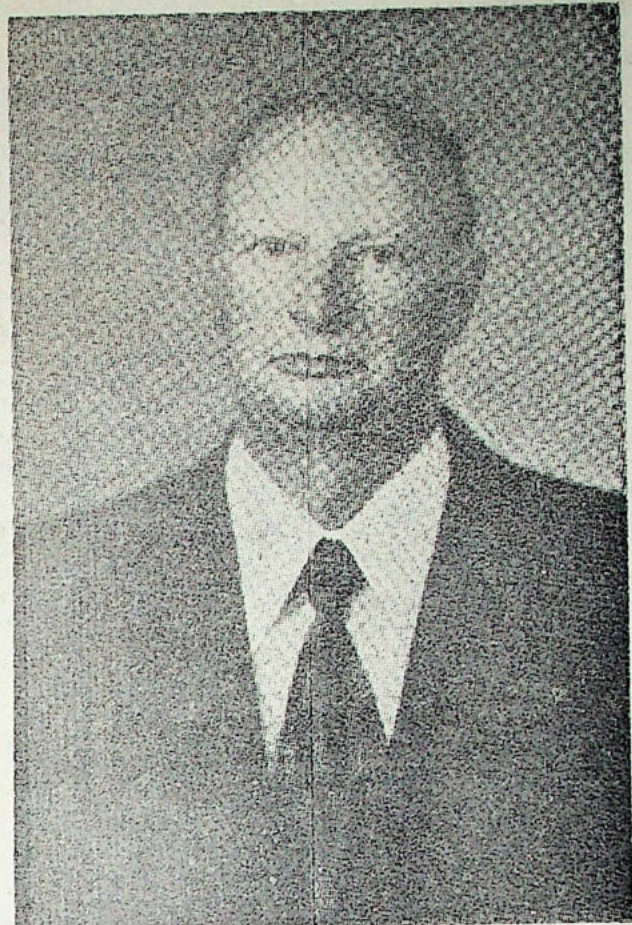
1949 metais baigė Sa-
lu žemės ūkio mokyklą. Vytautas Kovas buvo pa-
šauktas į Tarybinę Armiją. Demobilizavęsis dirbo
saskaitininku Svėdasų
MTS, vėliau — Svėdasų
kolūkio pirmininko pava-
duotoju. 1958 metais kaip
perspektyvus darbuoto-
jas buvo išrinktas Anykš-
čių rajono Svėdasų kolū-
kio pirmininku. Šiame
poste dirba iki šiol.

Vytautas Kovas neilgal
trukus pasireiškė kaip
darbštus, gabus kolūkinės
gamybos organizatorius.
Per palyginti trumpą lai-
kotarpį Svėdasų kolūkis
išsiveržė iš atsiliekančių-
jų tarpo. Dabar tai —
stambus, vienas geriausių
kolūkių rajone.

Kolūkio pirmininkas
Vytautas Kovas savo dar-
be remiasi partine ir kilo-
mis visuomeninėmis orga-
nizacijomis, žemės ūkio
specialistais, nuolat nu-
kreipia visų kolūkio dar-
bo žmonių pastangas
įvykdyti dešimtojo penk-
mečio užduotis.

1979 metais Svėdasų
kolūkyje 100 hektarų žemės
ūkio naudmenų buvo
pagaminta po 530 cent-
nerių pieno, 183 centne-
riai mėsos. 240 hektarų
plote buvo prikasta po
200,8 centnerio bulvių iš
kiekvieno hektaro. Grūdų,
mėsos, pieno gamybos,
taip pat jų pardavimo
valstybei ketverių penk-
mečio metų planai įvyk-
dyti.

Kolūkio centre išaugo
didelė gyvenvietė, kolū-
kiečiams sudarytos ger-
ros salygos ne tik našiai

dirbti, bet ir kultūringai
ilsėtis.

Drg. Kovas nuo 1959
metu yra Tarybų Sąjū-
gos Komunistų partijos
narys.

1969 metais V. Kovas
reaktyviai baigė Salu
žemės ūkio technikumą.
Jis ne tik geras gamybos
organizatorius, bet ir ak-
tyviai dalyvauja savo ko-
lektyvo ir rajono visuo-
meniniame politiniame ir
kultūriniame masiniame
darbe. V. Kovas išrinktas
Lietuvos KP Anykščių ra-
jono komiteto nariu, ra-
jono Liaudies deputatu

tarybos deputatu, kolūkio
partinio biuro nariu.

Už ilgametį ir vaisingą
darbą žemės ūkyje Vy-
tautas Kovas apdovano-
tas. Darbo raudonosios
vėliavos ir „Garbės žen-
lo“ ordinais, dviem me-
daliais. Jam suteiktas
Lietuvos TSR nusipelnusio
žemės ūkio darbuoto-
jo garbės vardas.

Apygardos rinkiminė
komisija įregistravo drg.
V. Kova kandidatą į de-
putatus Svėdasų rinkimi-
nėje apygardoje Nr. 153
rinkimams į Lietuvos TSR
Aukščiausiąją Tarybą.

LTSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo ISAKAS

DĖL LIETUVOS TSR NUSIPELNIUSIO ŽEMĖS ŪKIO
DARBUOTOJO GARBĖS VARDO SUTEIKIMO
L. IMBRASUI

Už nuopelnus plėtojant žemės ūkio gamybą ir akty-
vią visuomeninę veiklą suteikti Anykščių rajono Kurklių
kolūkio pirmininkui Leonui Imbrasui Lietuvos TSR nusi-
pelniusio žemės ūkio darbuotojo garbės vardą.

Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo
pirmininkas A. BARKAUSKAS
Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo
sekretorius S. NAUJALIS
Vilnius, 1980 m. vasario 18 d.

Disertacija sėkmingai apginta

Elmininku bandymų sto-
ties mokslininkų šeima pasi-
pildė dar viena žemės ūkio
mokslų kandidate. Prieš kurį
laiką Lietuvos žemės ūkio
akademijos specializotoje
Mokslinėje taryboje žemės
ūkio mokslų kandidatės di-
sertaciją apgynė Bandymų
stoties mokslinė bendradarbė

Alfonsa Kručaitė. Jos diser-
tacijos tema „Karbamido ir
amonio salietros normų bei
trešimo terminų efektyvumas
kultūrinėje ganykloje“.
Dabar Elmininku bandymų
stoties keturi darbuotojai yra
žemės ūkio mokslų kandida-
tai

B. Vytaitis

Genofos Lavrinovič biografija panaši į jos vienmečių. Vaikystė prabėgo gim-
tajame Grodno srities Ostrorecko rajone, vėliau mokėsi Vilniaus technologiniame
technikume. Taip jau lemta buvo, kad baigusią mokslus Genofą paskyrė dirbti
į Anykščių statybinių medžiagų kombinato Rubikių cechą. Nelengvos buvo
pirmos darbo dienos. Bet jaunystės svajonėms, ryžtui nėra kliūčių. Genofa greitai
perprato plytų gamybos paslaptis, per trumpą laiką jai patikėtą pamainą sugebėjo
suburti į darnų kolektyvą, surado ceche daug gerų draugų.

Neatsitiktinai rubikiečiai ją iškėlė kandidate į rajono Liaudies deputatų tarybos
deputatus.

J. Junevičiaus nuotr.

Kronika

⊗ Zvaigždžių miestelyje
pagerbti praėjusių metų me-
lioratoriai socialistinio lenk-
tynavimo nugalėtojai — 112
brigadų atstovai. Jurijaus
Gagarino gairėmis pelnė ir
Klaipėdiečio J. Sliažo, vilka-
viškio J. Astrausko bei vil-
niečio M. Dankos vadovau-
jami melioratoriai barai.

⊗ Pagarsėjusios Kauno P.
Ziberto kombinato daugia-
staklininkės A. Tumasonienė,
R. Maršienė, J. Suchackie-
nė, M. Jakelaitienė ir N. Ju-
sevičienė pirmą laiką, vasa-
rio 7 d. įvykdė savo socia-
listini įsipareigojimą V. Le-
nino gimimo 110-ųjų metinių
garbei — užbaigti po pustrė-
čios penkmečio užduotis.

⊗ Komunistinės šeštadi-
nio talkos saskaita atidarė
Klaipėdos jūrų prekybos uos-
to S. Burgailos doklininkų
mechanizatorių brigada, per
pamainą iškovusi 200 tonų
krovinių — gerokai daugiau,
negu buvo numatyta. Kiti
uosto kolektyvai, dirbantys
pagal slenkančią grafiką, pa-
sižadėjo iki balandžio 19 die-
nos skirti komunistinei tal-
kai po vieną spartuoliško
darbo pamainą.

(ELTA)

Liaudies kandidatai

PASITIKĖJIMAS — ATSAKINGA PAREIGA

Monotoniškai dundėjo autobusas, vežantis Danutę tėviškės kryptimi. J. Staskuniškio tarvėnį ūkį. Stebėjo ji pro langą artėjančius ir vėl nutolstančius baltų patalų užklotus kalnelius, miškelius. Tokius žinomus ir tiek daug kartu žvilgsniu glostytus, gal dėl to taip jaudinančius širdį. Mintys sruvo ir sruvo viena kita keisdamos, kaip ir tie greit bėgantys pro langą gamtovaizdžiai. Nujautė Danutės širdis, kaip apsidžiaugęs namiškiai, sužinoję, koki didelį pasitikėjimą jai parodė darbo draugai. Anykščių buitinio gyventojų aptarnavimo kombinato darbuotojai, išskeldami ją kandidatę į LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatius, kokiis žodžiais prabilę tėvas, ką apie tai pasakys motina. Tiesa, Danutė Sėjūnienė anksti neteko savo tikrosios motinos. Ją pakeitė kita moteris. Danutė dėkinga ir antrajai motinai už rūpestį, vienodai dalijama jai ir trims mažesniems vaikams, kurie vėliau gimė Pakėnų šeimoje.

svajonės išsiplėta kaip rūkas ir nel vėliau ju nebesimenama. O Danutės širdis minčių neapleido iki aštuntos klasės. Tada ir nusprendė, įsigijusi aštuonių klasių baigimo pažymėjimą, su savo drauge rimtai rinktis suvėjos profesiją.

Trys mokslo metai buvo sioje Kauno profesinėje technikos mokykloje Nr. 3 — ir Danutė Pakėnaitė (tokia buvo jos ankstesnioji pavardė), vyriški ir moteriški viršutinių drabužių siuvėja. 1971 metais pagal paskyrimą atvyksta į Anykščius.

Tėviškės sodu obelvis brandino raudonšonius obuolius, šiltas rugpjūčio vėjas, sukeldamas tai prinokusių rugių kalnelius, tai kloniję vilnį, glostė merginos juodus plaukus. Rytoj jos pirmoji darbo diena. Jaunatviškas nepasitikėjimas, rūpestis, kaip sutiks kolektyvas, lyg tos rugių vilnys keitėsi mintyse. Jas stumė laukiančios atsakomybės supratimas, ryžtas būti gera darbuotoja.

Ko reikia, kad šalia dirbantys draugai įvertintų tavo pastangas? Kaip tik pastangų — dirbti iš visos širdies, kad nepadarytum gėdos bendradarbiams, pelnytum siuvėjos lankytojų pagarbą — ir reikia. Stengėsi, dirbo mergina, apgaubdama rūpestiu kiekvieną darbo operaciją. Be abejo, teorinių žinių nepakako. Bet ir ilgai iš atminties neišdilo alvejis, kai neusisėkus vienąsį pasiūlį vyriškas kelnes, teko žmogui vistiek geriau pasiūtas kitas įteikti. Be abejo, dėl to jis neturėjo nuostolių ir pretenzijų nereikė.

Pirmaisiais darbo metais praverdavo jai patvyrusio sukirpėjo S. Svilnos patarimai, tuo metu dar dirbusių siuvėjų K. Urbono, O. Morkūnienės suteikta konkreti pagalba. O su metu bėgsu atėjo ir meistriskumo įgūdžiai. Savo sukaupia per aštuonerius metus darbo patirtį Danutė perduoda jaunesnėms, siuvėjos specialybę besirenkančioms merginoms. Ypač, kai profesinių technikos mokymų moksleivės atlieka praktika

Anykščių siuvimo atelje. Jau treji metai toje pačioje brigadoje su Danute darbuojasi Onutė Papšytė, buvusi gabi jos mokinė. Dažnai Danutės patarimo paprašo ir Jauina Vanagienė bei kitos mažesnę patirtį turinčios vyriški viršutinių drabužių siuvėjos.

Ir tikriausiai, sėkmė, kaip ir pripažinimas, atėjo Danutei neatsitiktinai, nes visa tai tampriausiom gijom susieta su jos darbštumu ir pareiškumu. Jei nespėja, jei reikia, ji imasi darbo ir poilsio dieną. Jų neretai nemaža laiko atitinka ir šiai patikėtas nelengvas visuomeninių pareigojimų krūvis, taip pat reikalaujantis atsakomybės ir pareiškumo. Prieš du metus papildžiusi kombinato partietų šeimą, ji stengėsi darbais paįsinti garbingą komunistės vardą, rajono Tarybos deputatės pareigas. Už puikų darbą, aktyvią komjaunuoliška veiklą Danutė apdovanojama „Penkmečio gvardiečio“ 1975 ir 1977 me-

tu spartuolio ženklais. O už pernai įteikiamas Darbo šlovės III laipsnio ordinas. Keleta metų ji vadovauja siuvimo atelie komjaunimo-jaunimo brigadai. Džiugu brigados vadovei, jog nuo širdžios ir suteiktos šios brigados darbštumui R. Vil-džiūnaitės, J. Norvilaitės, A. Damauskienės, A. Šermukšnytės pastangos apvainikuotos reikšmingu pasiekimu — praėjusių metų darbų užduotis įvykdyta 128,6 proc.

Neatsitaukdama nuo gamybos Danutė sėkmingai baigė vakarinę vidurinę mokyklą. Jai sutikus, išduosiu ir jos svajonę — neakivaizdinio būdu mokytis Kauno politechnikos institute.

Parvažiuodama į savo tėviškę Antrijų Svirnų kaime, Danutė papasakos tėvams dar ir tai, kad pasiūlymą ji priima ne kaip dovaną, bet kaip didžiulę pareigą, kaip didįjį namų rūpintį kitų darbo žmonių interesais ir poreikiais.

R. Bražienienė

PASAKOJIMAS APIE GERUS ŽMONES

SU KOMUNISTINIŲ RYŽTU

Surdėgio kolūkio verselių augintoja komunistė Stasė Kapšienė fermoje darbuojasi jau šešti metai. Jai tenka prižiūrėti verselius pačiame atsakingiausiame auginimo laikotarpyje, nuo nujunkymo iki 6 mėnesių amžiaus. Ką tik gautus iš melžėjų verselius Stasė patyrusia akimi apžiūri ir sugrupuoja pagal imitimą, ugį, eksterjerą. Iš darbo patirties ji žino, kad pirmomis dienomis kruopštesnės priežiūros reikia pirmaveršių karvių verseliams, tad jais labiau ir rūpinasi.

Stasė mėgsta gyvulius, todėl savoju darbų patenkin-ta, nors rūpestių fermoje būna apstu. Masiniais verselavimosi periodais jai tenka prižiūrėti po 80—90 verselių. Reikia kiekvieną ne tik pašerti, pagirdyti, bet ir stebėti, kaip jis jaučiasi, ar neserga. Ji nelaukia, kada verselis stipriau ims negalauti. Jeigu pasitaiko susirgimų, tai Stasė juos pastebi pirmosiomis valandomis ir todėl, laiku pradėjus gydyti, visuomet verselis pasveiksta. Retkarčiais būna ir sunkesnių susirgimų. Fermos vedėja Bronė Kriksčiūnienė yra pastebėjusi, kad stipriai susirgusius verselius lyg ir nebutų vilties pagydyti, o Stasė nepraranda vilties ir, panaudodama visas galimybes bei sukaupą patirtį, juos išgelbsti.

Sio žiemėjimo laikotarpio iš viso Stasės prižiūrimo būrio tik vieno verselio nepavyko pagydyti. Visi verseliai žvalūs, gražiai atrodo ir

per parą vidutiniškai priauga po 748 gramus.

Kasmet Stasė išaugina daugiau kaip 200 verselių, o per visus darbo fermeje metus — jau daugiau tūkstantį. Jos užaugintos telyčaitės papildė kolūkio karvių bandą, o nupenėjus builiukus, valstybei parduota šimtai tonų mėsos. Tai pati gražiausia komunistės Stasės Kapšienės dovana gimtajam kolūkiui, kuriame ir jos šeimos gyvenimas tapo jaukesnis, gražesnis. Ji prisimena tuos metus, kai gyveno galulaukėje ir į fermą reikėjo bristi suiegtą arba purvą kelį kilometrų. Dabar Kapšių šeima įsikūrusi centrinėje Surdegio gyvenvietėje, kurioje parduotuvė, valgykla, kino salė, biblioteka, felferinis punktas, buitinio gyventojų aptarnavimo paviljonas, mokykla. Ir į fermą netoli.

Stasė, gerai suprasdama, kad šis žiemėjimo laikotarpis itin sudėtingas ir atsakingas, pasiryžusi visą patyrimą ir rūpestingumą sutelkti, kad išaugotų prižiūrimus gyvulius, taupiai sunaudotų pašarus ir gautų gerus pasvorius. Prisiimtus socialitinius įsipareigojimus žiemos laikotarpiui daroščioji šėrėja žada ne tik įvykdyti, bet ir viršyti.

A. Beržinis

MIESTUOSE IR RAJONUOSE

KAS NAUJO BIRSTONE?

Birstonas tampa stambiu sveikatos ir laisvų draugystės centru. Pernai „Spalio“ sanatorijai įstaigų susivienijime gyvėsi apie 12 tūkstančių žmonių. „Versinės“ sanatorijoje — per 3 tūkstančius žemės ūkio darbuotojų. Turistinė bazė priėmė iš įvairių Tarybų šalies kampelių 14 tūkstančių poilsiautojų. Ruošis varžyboms į Olimpinę bazę atvažiuoja žinomų šalies sportininkų.

Nuo praėjusių rinkimų, priimta Prienų „Naujas gyvenimas“, ir „Spalvė“, ir „Versmė“ pastatyti nauji 250 vietų korpusai, atidaryta įvairių medicinos kabinetų, iškilio naujas „Spalio“ sanatorijų klubas, rekonstruota vėjų. Suprojektuota balneologinė gydyma, kurios statybai skiriama 3 milijonai rublių.

Naujuosiuose kurortinio miesto kultūros rūmuose mieliai pasirodė profesionalūs meno kolektyvai, patogiai įsikūrė biblioteka. Erdvesnės patalpos gavo muziejus. Sutvarkyta Nemuno lėlinė, įrengtas dekoraty-

vinis jos apšvietimas. Pertvarkyti Vytauto kalnas ir parkas, pasodinta daug medelių. Įmūšta naujų skverų, gėlynų.

DARZŲ SĖKLOS RUOSEJAI

„Sėklos“ susivienijimo Sirvintų skyrius aprūpina dvylikos rajonų ūkius pašarinių rūkelių, griežčių, rūgštynių sėklomis, atidaro šių rajonų centruose sezonines sėklų parduotuves gyventojams, aprūpina dvi firmas parduotuves Vilniuje. Siemėtinė apyvarla, rašo „Lenino vėliava“, pasieks 6 milijonus rublių.

Sėklų ruošėjams pastatytas erdvus pastatas. Jame įrengtos talpios saugyklos, sėklų valymo ir džiovinimo cechoi. Nuo šių metų sėklų auginamųjų ūkių galės pristatyti sėklą tiesiog nuo kombainų. Sirvintose ruošiamas pirmasis respublikoje smulkų daržovių sėklų dražavimo cechas. Padengtas durpių apvalkalu sėklas galima patogiau ir lygiau nasei

(ELTA)

Geriausius pašarus — bandos prieaugliui

Dvejus metus iš eilės nepalankios gamtinės sąlygos sutrukdė žemdirbiams paruošti reikiamus pašarus išteklius. Gyvulininkystės darbuotojai turi kuo racionaliau juos paskirstyti, kad gautų, kiek įmanoma, didesni gyvulių produktyvumą šiuo žiemėjimo laikotarpiu ir padėtų tvirtus pamatus atečiai, užaugindami produktyvų bandos papildymą. Vadinasi, kiek galima, geriau turi būti šeriamos produktyviausios karvės ir veislinis prieauglis. Pašarai turi būti perduoti saugojimui atsakingiems asmenims, kas mėnesį patikslinant jų likutį ir prieš dalijimą pasveriant. Karvės turi būti grupuojamos pagal laukiamą apsisveršiamųjų terminus, taip pasitvarkant, kad 2 mėnesius prieš apsisveršimą jos nebūtų šeriamos koncentrais su karbamidu ir silosu. Siemainio ir siloso kaupus reikėtų atidengti ne ilgesniam, kaip 10 dienų laikotarpiui. Šiaudai, ypač žie-

miniai, šėrimui turi būti naudojami tik smulkinti ir paskaninti melasa, rūkelių išspaudomis ar nors druskos skiediniu. Tenka pastebėti, kad kai kuriuose rajonuose šiu rekomendacijų nepaisoma. Dėl to netaupiai naudojami pašarai, daug šiaudų sutrypiama į mėsą.

Labai svarbu kiek galima geriau šerti versingas telyčias, kad išaugintume produktyvų bandos papildymą. Pernai daugiausia pieno iš pirmaveršių karvių primelžta Sodininkystės tarybiniame ūkyje, būtent, vidutiniškai iš kiekvienos po 3305 kg 4,12 proc. riebumo pieno, arba 136 kg pieno riebalų. Gražių rezultatų pasiekė „Svyturio“ kolūkio gyvulių augintojai. Jie iš pirmaveršių vidutiniškai primelžė po 3431 kg 3,95 proc. riebumo pieno, arba 135,4 kg pieno riebalų ir užėmė šioje srityje antrąją vietą rajono ūkių tarpe. Treči pagal šį rodiklį — „Anykščių šilėlio“ kolūkio

gyvulių augintojai, primelžė vidutiniškai iš pirmaveršių po 3116 kg 3,79 proc. riebumo pieno, arba 118 kg pieno riebalų. Šiuose ūkiuose versingoms telyčioms skiriamas geras racionas, jos kruopščiai prižiūrimos. Tačiau dešimtį rajono ūkių pernai vidutiniškai iš kiekvienos pirmaveršės gauta mažiau kaip po 100 kg pieno riebalų. Daugiau kaip keturiomis šimtais kilogramų pieno pirmaveršių produkcija atsilieka nuo suaugusių karvių vidutinės produkcijos Cernachovskio, Kurklių, Levaniškio, „Nevežio“, „Pirmyn į komunizmą“, Svėdasų kolūkiuose. Vadinasi, šiuose ūkiuose versingų telyčių šėrimui ir priežiūrai iki šiol būvo skiriama per maža dėmesio. Svarbu tokių klaidų išvengti šiais metais. Mūsų rajono ūkių telyčios turi labai plačias potencines galimybes duoti gausiai pieno, svarbu tik kryptingai jas auginti.

G. Serepkiene
Pasvalio tarprajoninės
veislininkystės įmonės
Anykščių filialo vedėja

„Nustatyta, kad Indero druskos kupole Vakarų Kachstane slūgso milijardai tonų akmens slūgos ir kitų cheminių elementų. Geologai taip pat rado čia daug boratų, kurie naudojami gaminant mineralines trašas. Tyrelių nuomone, šių atsargų pakaks, kad šimtmetį galėtų veikti grupė didžiulių chemijos kombinatų.

„Pirmąją produkciją davė Leningrado srities Siniavino paukštynas. Pradėjęs veikti projektiniu pagėgumu, jis bus vienas didžiausių Europoje. Pramoninis paukštynas patiekė 386 milijonus kiaušinių per metus. Jo devyju aukštų korpusuose bus laida ma pasantro milijono dedelių, kurių priežiūrai darbus atliks automatiniai įrengimai.

„Moldavijos „Selekcijos“ moksliniame gamybiniame susivienijime išvestos gausiai užderančios sojų veislės Bukurija ir Lumina. Jos duoda daugiau kaino 30 centnerių nupų iš hektaro, atsnares išgulimui, gerai tinka mechanizuotam derliaus nuėmimui. Okiams jau iškiusta 500 tonų superelitinės ir elitinės naujų veislių sėklos.

(TASS-EL)

Žmonių ir žemės rūpesčių metai

* Okis nusidriekęs 7209 hektarų plote, tame tarpe užima 5510 hektarų žemės ūklo naudmenų * Kolūkyje 795 kolūkiečių klemai, gamyboje dalyvauja 687 darbingo amžiaus žemdirbiai, 305 iš jų yra iškovoję komunistinio darbo spartuolių vardus * Okis turi 95 traktorius, 62 automašinas * Dirba 180 mechanizatorių, 145 gyvulininkystės darbuotojai, per 50 įvairių profesijų specialistų * Pernai ūkis gavo 3 milijonus 700 tūkstančių rublių pajamų, tame skaičiuje — 794 tūkstančius rublių gyvulių pajamų * Vieno dirbančiojo vidutinė darbo dienos vertė 6,21 rub.

Žerods, jau nebe pirmi metai pagrečiui, kaip javų laukus visai neperdėdami vadiname mūsų už duona laukais. Gerai pamenat, kad ne išimtis buvo ir pernykštė vasara, kai kėlėm ir gulėm su mintimi apie kiekvieną papildomą iš gamtos atkovotą javų užuogą, šieno gėlbį, tačiau tie žemdirbiai nelengvai penkmečio ketvirtieji dar kartą pademonstravo ir kita dalyka — kiek daug gali visu darniai suremti pečiai. — pradėdamas 1979 metais gintariečių nuveiktų darbų ataskaita, savo pranešime pastebėjo kolūkio valdybos pirmininkas Juozas Acus.

Sitais žodžiais kalba pati teisybė — nuosirdaus, pasi-aukojančio viso kolektyvo susitelimo dėka už laimėjimus augalininkystėje pernai gintariečiai du ketvirtius lapo socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais pirmoje ra-

iono ūkių ekonominėje grupėje. Toji pati raudona pereinamoji vėliava nebepakeitė šeiminingo ir kai buvo susumuoti visų pernykščių metų rajono laukininkų triušo rezultatai.

Kas šių kart labiausiai krenta į akis? Tai, kad visi cionykščiai užmojai pirmučiausia šliėjasi ant realiai egzistuojančio ir tvirto pamato. Ūky beveik baigia išnykti tokia trumpalaikių kampanijiskumu suramstyta darbu rikiuotė, kai, sakysim, technika remontuojama ar sėkla valoma tik tuomet, kai tie darbai, anot aukštaičių, prispiria prie sienos... Taigi nesunku suprasti, kodėl ir įtempičiausio darbymečio dienomis čia dažniausiai viršū ima darna ir sklandus susiklausymas, o ančiai, įvairių, tačiau visame 1705 hektarų vasarioiaus plote ūkio šeiminkai užbaigė pirmutinį rajone. Tiesa, grūdų derlius buvo ne tas, kaip kitais metais — kiekvienas hektaras vidutiniškai atseikėjo po 25 centnerius. Norint kompensuoti nedagautą grūdų produkciją ir sėkmingai įvykdyti dešimtojo penkmečio užduotis, kaip buvo akcentuota ūkio vadovo ataskaitiniame pranešime, šiemet gintariečiams keliamas uždavinys surinkti 5420 tonų grūdų. Ar pagal įėgas? „Manau, kad taip, — iš susirinkimo tribūnos patvirtino ūkio vyr. agronomas St. Sinkūnas. — Laiku ir kokybiškai pasėjome visus 800 hektarų žiemkenčių, iš rudens geriausiais terminais suartos dirvos, didžioji dalis kaupiamųjų patreščių organinėmis trąšomis, pavasarui supilta visa pirmaklasė sėkla bei išrikuota reikiama technika.“

Atsižvelgiant į ūkio spe-

cializacijos kryptis, ataskaitiniame susirinkime buvo plačiai aptarti vietos bulvių augintojų bei daržininkų pasiekimai. Ypač gerai sekėsi pastariesiems. Didžiulę patirtį turinčio brigadininko J. Vildžiūno vadovaujami „Gin-

kiekvienu hektaro dargi prikaskė per pustrčio šimto centnerių.

Jeigu laukininkystės dirbantiesiems šiandien, gal sakyti, savotiškas trumpas ramybės metas, tai gausiam gyvulininkystės produkcijos gamintojų kolektyvui, kaip teisingai pastebėjo ūkio vyr. zootechnikė G. Dragūnienė, dabar itin nelengvos dienos. Bėda ta, kad nežūrint visų tiek cionykščiai, tiek gausių jų talkininkų pastangų aną vasarą žiemal tebuvo sukaupta vos 60 procentų viso reikiamo pašarų kiekio.

ATASKAITOS IR RINKIMAI KOLŪKIUOSE

taro“ kolūkio daržininkai pernai iš kiekvieno hektaro vidutiniškai surinko po 138 centnerius daržovių. Tai daug ar mažai? Apie tai iškalbingai byloja jau vien tas faktas, jog vietoj valstybinėje užduoty numatytų 235 tonų, vartotojams buvo patiekta per 560 tonų daržovių. Kitaip tariant, jų pardavimo planas buvo įvykdytas 229 procentais, o už realizuotą daržų produkciją į ūkio kasą įplaukė 132 tūkstančiai rublių pajamų. Bet ateitis, kaip ir dera besispecializuojančiam ūkiui, „Gintaro“ pranašauja dar intensyvesnę daržininkystės plėtotę. Jau šiemet turėtų rikiuotė stoti virš 200 tūkstančių rublių samatinės vertės vieno hektaro dydžio metalinių konstrukcijų šiltnamius. Vyksta užtvankos bei laistymo įrenginių statybos darbai, kuriuos užbaigus bus įmanoma dirbtiniu būdu drėkinti per 50 ha daržų, o tuo pačiu užtikrinti ir pastovius daržovių derlius. Nemažą šilų padėkos žodžių ūkio vadovai išsakė ir bulvių augintojams, kurie savo įsipareigojimus iš kiekvieno ha prikasti po 200 cent gumbų taipogi įvykdė su geru kaupu, o Janušavos sektoriaus žemdirbiai savo laukuose iš

Ir visgi, sumanial, racionaliai juos naudojant, atski ruose gyvulininkystės baruose pasiekta neabejotinai gražių poslinkių. Tai tvirtindamas, kolūkio pirmininkas J. Acus, pirmiausia, matyt, mintyse turėjo nuosirdų, atsidavusį mėsos gamintojų triušą. Ir kaip kitaip — kiekvienam 100 ha žemės ūkio naudmenų gintariečiai vidutiniškai pagamino po 220 cent mėsos. Kaip žinia, valstybė gyvulių augintojus orientuoja daugiau gaminti kiaulienos mėsos. Neblogi reikalai ir šičia: kiekvienam ariamos žemės hektarui gintariečiai pernai vidutiniškai išaugino daugiau nei po centnerį kiaulienos, o bendra realizuotos kiaulienos dalis visoje anų metų mėsos produkcijoje viršijo visą trečdalį. Neatsitiktinai iš ataskaitinio susirinkimo tribūnos buvo minimos M. Seibonienės, V. Petrikienės, V. Driekienės, bei eilės kitų darbščių: kiaulių augintojų pavarde. Nemažiau šilų žodžių sulaukė ir ūkio paukštynų dirbantieji, taipogi metus užbaigė su viršplaniniais

Minėdamas geriausius „Gintaro“ kolūkio gamybtininkus, ataskaitinio susirinkimo metu ūkio vadovas J. Acus už ilgąmetį sąžiningą ir nuosirdų triušą daug šilų padėkos žodžių tarė komunistinio darbo spartuolui Vladi Kiškienel.

pasiekimais. Už pernai čia išaugintus mėsinius broilerius ūkis gavo arti pusės milijono rublių pajamų.

Tačiau kodėl vis dar ne kaip nepajėgia pralaužti ledų mūsų ūkio pieno gamintojai? Kame priežastys, jog lyginant su ankstesniais metais, pernai primilžiai iš karvės smuktėlė 114 kilogramų? — ne sykį susirinkime nuskaubė susirūpinę balsai. Kas be ko, šitam kal kokios įtakos turėjo pašarų nedateklus, bet principingai šia problema gvildenusių tiek ūkio vadovo, tiek kitų kalbėtojų įsitikinimu bėdos ištakos visų pirma derėtų ieškoti nepalankinamai sprendžiamose galvijų reprodukcijos klausimuose, ka patvirtina kad ir toks pavyzdys: pernai gintariečiai išbrokavo 355 karves, o banda teisingė papildyti vos 282 telyčiomis. Suprantama, kad susirūpinti yra dėl ko. Ir neatsitiktinai ataskaitiniame gintariečių susirinkime dar svkį buvo taip kruopščiai aptartos ir išanalizuotos tos galimybės, kurios patikimiausiai gali išvesti į lygesnį kelią. Neatidėliojamiausias reikalas — užtikrinti kryptingą veršelių

Ir veislinių telyčių auginimą, kad būtų įmanoma sudaryti reikiama rezervą savalaikiam bandos papildymui bei atnaujinimui.

Susirinkime taip pat buvo plačiai aptarti gausios ūkio mechanizatorių šeimos pasiekimai, nuosirdus „dėkui“ tartas darbo pirmūnų A. Jurkėno, brolių Zelabinių, P. Gričiūno, P. Avizos, A. Sudelkio ir daugelio kitų adresus.

Darbštus „Gintaro“ kolūkio šeiminkų būrys, kaip žinia, kovoją už komunistinio darbo kolektyvo vardą. Tad suprantama, kodėl su tokiu neslepiaimu pasitenkinimu susirinkusieji sutiko naują žinią, jog per anuos metus dar penkiasdešimt trimis dirbančiaisiais, ūgtelėjo ūkio komunistinio darbo spartuolių būrys, dabar savo gretoje apjungiantis virš 300 darbštuolių. Nemažiau džiugina ir tas faktas, jog savąja laime gimtąjame kolūkyje randa, tėvų minamais ta-kaus pasuka vis gausėnis jaunimo būrys. Įsiminė tokie skaičiai — daugiau nei visas šimtas šiandien kolūkinėje gamyboje dalyvaujančių jaunuolių dar neturi ir 30 metų, arti pusmėsio žmonių apjungia ūkio pirminė komjaunimo organizacija. Nėra abejonės, kad „Gintaro“ kolūkio ateitis bus patikimose rankose, juolab, kad jaunimas čia iš tiesų vertinamas ir gerbiamas, juo pasitikima, jam sudaromos visos įmanomos sąlygos kultūringai leisti savo laisvalaikį, toliau mokytis, kelti kvalifikaciją. Vien pastaruoju metu su ūkio stipendijomis įvairių kaimui reikalingų profesijų mokosi per 20 vaikinių ir merginų.

„Kai į sceną pakilę jaunieji gintariečiai, tarsi nusilenkdami savo tėvų darbščioms, visa kuriančioms rankoms, prieš susirinkusiuosius pastatė didžiulį krepšį raudonu gvazdikė, daugelio veidais nuvilnių giedra, santūri šypsena. Ziūri į tokius žmones ir galvoti: ka ji galėtų reikšti? Pasididžiavima, pasitikėjima ar tik ta kaimo žmogui būdinga vidinės pusiausvyros išraiška, kai žinai, kad tavo ir šitos žemės rūpesčių metai niekad neturės nei pradžių, nei galo.

„Gintaro“ kolūkio ataskaitiniame susirinkime dalyvavo ir kalbą pasakė LKP Anykščių rajono komiteto pirmasis sekretorius J. Pececkas.

L. Vaitonis „K. d.“ koresp.

KOLEKTYVINIS DARBAS

3 psl. 1980. II. 23

Taikos fondui — materialinė parama

Tarybinis taikos fondas materialiai remia TSRS visuomeninių organizacijų ir taikos šalininkų tarptautinę veiklą. Tarybų šalies atstovai, dalyvaujant įvairiuose tarptautiniuose kongresuose, konferencijose, prisideda prie taikingųjų jėgų veiklos, priemusių visuomenės dalyvavimo kovoje už taiką ir tautų saugumą. Tarybinio Taikos fondo teikiama parama glaudžiai susijusi su Tarybų valstybės užsienio politikos priemonėmis, skirtomis anti-imperialistinei, nacionalinei tautų išsivadavimo kovai remti.

Respublikos gyventojai remia taikos šalininkų judėjimą ne tik našiu darbu, aktyvia valstybine ir visuomenine veikla, bet ir lėšomis. Atskiri respublikos rajonai, kaip Kaišiadorių, Plungės, Klaipėdos, praėjusiais metais surinko po 4—5 tūkstančius rublių, skirtų remti taikos

šalininkų renginiams. Mūsų rajone 1979 m. į Taikos fondą surinkta 2125 rub. Šis darbas nebloginai buvo dirbamas rajono vidurinėse ir aštuonmetėse mokyklose. Anykščių antroji vidurinė mokykla surinko 275 rub., Kavarsko — 118 rub., Troškūnų vidurinė mokykla — 107 rub. Neblogai šį kilnų reikalą rėmė rajono prekybinių organizacijų darbuotojai, įnešę 253 rub. Jakiškio tarybinio ūkio darbuotojai — 148 rub., vynu pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ darbuotojai — 109 rub. Tačiau visiškai šis darbas nebuvo dirbamas 1979 m. rajono kolūkiuose. Iš 25 rajono kolūkių tik Andrioniškio ir „Anykščių šilėlio“ kolūkių kolūkiečiai įnešė materialines lėšas į Taikos fondą.

Visuomeninių organizacijų pareiga artimiausiu metu visuose dirbančiųjų kolektyvuose išrinkti įgaliotinius Taikos fondui remti. Daugiau šiuo klausimu turėtų

domėtis miestų ir apylinkių Liaudies deputatų tarybų vykdomieji komitetai, kaip jų teritoriniuose kolektyvuose šis darbas dirbamas.

Renkant lėšas, reikia pasitarti su kolektyvais, koks laikas jiems patogesnis. Pavyzdžiui, kolūkiuose geriausia tai daryti, kai vyksta ataskaitiniai susirinkimai. Kituose kolektyvuose, kai susumuojami socialistinio lenktyniavimo rezultatai, išmokamos už gamybinius pasiekimus premijos ir t. t. Surinktos lėšos įnešamos į specialią Taikos fondui remti sąskaitą Nr. 70015 TSRS valstybinio banko Anykščių skyriuje.

Taikos fondo rėmimo rajoninė komisija reiškia įsitikinimą, kad šiais metais ne-liko nė vieno dirbančiųjų kolektyvo, kuris neprisidėtų materialiai remiant Taikos fondą.

P. Bulota Anykščių rajono Taikos fondo rėmimo komisijos pirmininkas

Biliūniečių lenininė pamoka

Sventiškoje aplinkoje Anykščių J. Biliūno vidurinės mokyklos aktyvūs salėje įvyko komjaunimo susirinkimas — lenininė pamoka „Mokomės komunizmo — kuriame komunizmas“. Susirinkę moksleiviai aptarė klausimus, susijusius su jaunimo politinio išsilavinimo lygio kėlimu, dalyvavimu lenininėje įskaitoje. Moksleivių pirminės komjaunimo organizacijos sekretorei dešimtokei Arūnei Baublytei, aktyvistams Arūnei Valiūliui, Liubai Tamiliūnei, Rasai Raugaitei ir kitiems kalbėjusiems buvo malonu pažymėti, kad biliūniečiai daug pastangų skiria tam, kad visose klasėse įdomiai praeitų politiniai skaitiniai, politinformacijos, susitikimai su kovų veteranais, komjaunimo aktyvistais. Moksleiviai aktyviai dalyvauja lenininėje įskaitoje „TSKP XXV suvažiavimo nularimus — į gyvenimą“. Šios įskaitos kompleksiniuose planuose įrašytus savo įsipareigojimus komjaunuoliai stengiasi pateisinti puikiu elgesiu, geru mokymusi, aktyvia visuomenine veikla. Šio susirinkimo metu biliūniečiai nutarė visose komjaunuoliškose klasėse kovo mėnesį praveisti lenininę įskaitos atestaciją, kurių metu prieš mokytojus, kom-

jaunimo komiteto narius, draugus atsiskaitys kiekvienas VLKJS narys. Pasitikdami artėjančias Lenino gimimo 110-ąsias metines, J. Biliūno vidurinės mokyklos komjaunuoliai pasirūpė dar daugiau domėtis revoliucijos vado gyvenimu ir veikla, studijuoti jo kūrinius, aktyviai dalyvauti komunistinėje talkoje.

Komjaunimo susirinkimo — lenininės pamokos metu kalbėję istorijos mokytojas Rimantas Stelmokas pabrėžė, kad kiekvienas komjaunuolis visur ir visada privalo būti pavyzdžiu, kad jis turi augti giliai įsitikinusi, politiškai subrendusi, idėjiškai tvirta žmogumi. Šito moksleiviams žmogumi ir jų svečias, komjaunimo veteranas, Didžiojo Tėvynės karo dalyvis, „Lenino keliu“ kolūkio pirmininkas, Lietuvos TSR nusipelnęs žemės ūkio darbuotojas Aleksandras Slavenskasis. Svečias prisiminė savo komjaunuolišką jaunystę buržuazijos valdymo metais, Didžiojo Tėvynės karo frontuose bei pokario laikmečiu.

Iš susirinkimo moksleiviai skirstėsi pasiryžę ir toliau negailėti jėgų Partijos ir vyriausybės jaunimui keliamų uždavinių vykdymui.

B. Vytaitis

DIENU ATGARŠIAI

LAI DOTUVĖS AR POKYLIŠ?

Nuo seno jau yra toks pa-
protys ruošti vakariene
tėms, kurie laidoja mirusį
žmogų. Tačiau pastaruoju
metu, tiek mieste, tiek kai-
me, vis dažniau surengiamos
tokios „vakarienės“, kurias
jau reikėtų vadinti pokyliais,
baliiais. Būna, kad tokiais at-
vejais net nešamos dovanos!
O valgių ir gėrimų ant sta-
lo — kaip per vestuves.

Ir štai tame name, kur dar
prieš valandą, kita buvo
karstas, žūrėk, jau girdisi
vašų šurmuly, įgėrusiųjų
alasas, atsiranda ir daina
bandančių užtraukti... Reikia
įsivaizduoti, kaip tai iška-
muoja širdgėlos prislėgtus,
laidotuvių skausmą ir rūpes-
čius pernešusius velionio ar-
timuosius. Bet kaip gi kitaip,
laidotuvių skausmą ir rūpes-
čius kaimynų per laidotuves
lūžo stalai nuo vašų, tai
argi anšleisi, norėsi, kad
žyktuoliu tave vadintų?
Tajp net skausmo valandą
demonstruojamas „geras, pa-
sitvirtinęs gyvenimas“, iš kai-
lio neriamasi, kad nebūtų
prasčiau kaip pas aną...

Prieš kurį laiką teko bu-
voti vienoje laidojuvėse.
Nors ten buvo kam ir iš ko
ruošti vašes, bet mirusiojo
artimieji daugiausia dėmesio
skyrė atsivėlimui su ve-
lioniu, jo palaidojimui, jo
šviesiam atminimui. Viena
kambarių buvo stalas su
sūmuštiniais, gira. Kas pra-
aiko, ir nekviestas galėjo
užėiti ir užvalgyti, atsigerti.
Ir šito visiškai pakako. Juk
ne vašės, pokylis svarbiau-
sia:

Keista, kai pagalvoji, ko-
dėl dar daugelis, kai i na-

muo įnešamas karstas, visų
pirma galvoja ne apie gėles,
pagarbą mirusiajam bet jo
darbams, o skuba rūpintis
prašmatnia vakariene gyvie-
siems. Taip jau įprasta... Bet
ar gera ši tradicija, ar ji
priimlina pačia sunkiausia,
skausmo valandą?

TAI IRGI KULTūros VEIDRODIS

Reta paroda, o ypač perso-
nalinė, ar tai būtų fotogra-
fo, dailininko, liaudies meist-
ro darbų eksponavimas, ap-
sicina be atsiliepiamų knygų.
Darbu autoriams, parodos
rengėjams įdomu sužinoti
lankytojų nuomonę. O ir pa-
tys lankytojai paskaite anks-
čiau buvusiuju įrašus, labiau
susidomi vienu ar kitu kūri-
niu, sugrįžta prie jo, naujai
pažvelgia.

Malonu skaityti protingus
įrašus, nuosirdžius žodžius.
Bet gadinu nuotaiką greta jų
pasitaikantys tokie įrašeliai,
kurios perskaitęs, pagalvoji,
kad tie žmonės, tikriausiai,
būs ne ten palaikę, jiems ne
parodos lankyti, ne kultūra
domėtis... O po tais įrašais,
kurių neliksinga nė cituoti,
parašai neįskaitomi. Ka jau
kai, o tu teplionių autoriai
vis dėlto jaučia, kad jų
„gražbylė“, lėkštas samo-
jus jiems garbės nedarytu...
Koktu ir pikta skaitant tuos
įrašus. Ir dar kokčiau, kai
su tokiais, atsiprašant, žino-
vais ir kiti lankytojai ima
diskutuoti atsiliepiamų knygų
le.

Parodose esančios atsilie-
piamų knygų — tai savotiš-
kas mūsų kultūros veidro-
dis. Ka gi, tenka susitaikyti
su ta mintimi, kad kai kurie
anykštėnai tos kultūros slo-
koja. Tad geriau jau tegu
parodoje esantį atsiliepiamų
knyga būna būdinčiojo glo-
boje. Tada ji nepateks į ne-
kultūringas rankas ir atliks
savo paskirtį.

V. Vasaris

MIŠKO ETIUDAI

SNIEGENOS

Nuo speigo padūmavusiame šile pasigirdo tyli, sva-
ltinga melodija. Tai garsinasi į augų uosį nutūpusios, iš
baltų sniegynų, iš sūkuriuojančių pūgų po gabalėlį auš-
ros išsinešusios sniegos. Pamačiusios besitartinantį žmo-
gų, jos purtelėjo, visu pulku liepsnelių nušmėžavo, nu-
bangavo tolyn ir dingo kažkur tarp medžių. O uosis, ką
tik iš tolo raudonaves, ūmai užgeso lyg kas jį būtų už-
pūtęs. Tik rūksta, dar duika sniegas nuo paukščių suju-
dintų šakelių.

Tylu. Taip tylu, kad girdisi, kaip tvinksi smilkiniai.
Bet štai ir vėl pro tylą atsklinda ta neseniai girdėta,
svajinga, šiek tiek melancholiška žiemos melodija. Ak,
štai tenai jos, į tą atvašyną susimetė. Žiūroja tarp ša-
kų, net sniegą aplink nurausvina.

Nuraudo ir šilo pušų viršūnės. Gal jos sugavo pro
debesis nors akimirksniui prasismelkusios, besileidžian-
čios saulės atšvaitą, o gal nukaito, nusižiūrėjusios į
sniegas?

Sniegos vėl nulūpė į uosį. Su gyvomis liepsnelė-
mis, su ilgesinga fletos melodija užantų brenda uosis
per pusnį.

UŽKOPUS ANT KALVOS

Miškas alsuoja sniegu. Nugrdo eglisakių kvapą, pa-
dovanoja rausvus beržų šešėlius.

Giliai įmiges, užliūliuotas pūgu, kaip monumentas
stovi miško pakrašty galūnas ažuolas ir tarsi saugo vi-
šų medžių sapnus.

Lyg begarė veidrodžiu salė spindi laukmė, tviska
šaltis pusnyu blyksniais. Nei skrydžio, nei garso. Ir
miškas neatsiliepa aldu, neatsisaukia. Snaudi tylą. Spe-
gas. Kad net jauti šalčio kvapą.

Šiandien medžiai moko mane tylėti, eiti į save. Už-
kopus ant kalvos pasitinka masli snieguotu toliu šviesa.
Kai prislegia pilka kasdienybė, kai pavargstu nuo žodžių,
ateinu čia, prie aukščiausios miško kalvos. Užkopiu į ją.
Ir tada atrodo, kad lieka po kojom viskas, kas žema,
niekšinga, veidmainiška... Jaučiu, kaip nusivalo siela,
sklando virš miško, pavargusi atsiremia į medžių viršū-
nes, į paukščio balsą. Gerai, kai yra į ką atsiremti...

...Šiandien man reikėjo, labai reikėjo užkopti į kalvą...

RAMYBĖ

Visą para lyg audringa jūra gaudusi, dundėjusi pū-
ga, apyaušriui ūmai nušėiuvo. Tarsi kas būtų pasakęs
burtazodį, įspėjęs to įdūkusio viesulo vardą ir jį pra-
ginęs.

Nutilo visa naktį dūsavęs šilas, laukės ir nesulaukes
kol baigsis pūga. Stovi jis nurimęs akinančioje speigo
ugnyje. Visomis vaivorykštės spalvomis žybsi saulėte-
kis pusnyu klostėse. Vos žymu, kur būta daubų, vin-
giuota upokšnių. O krūmokšnius tarytum kas būtų įmy-
gęs į sniegą, iš vėpūtinų jų tik kukšterio kyšo.

Net ir kuosos šiandien be įprasto erzelio pakilo iš
medžių, juodai aprūklusios visa dangaus pakraštį. O

paskul tytomis išsisklaidė po baltus, akimis neaprepiamus
plotus. Beržų viršūnėje be garso linksi, bijodamas išbai-
dyti tylą juodvarnis. O gal jis dirguoja tai skambiai, net
ausis užgulanciai tylai.

Tyla. Tyla-a. O su la kartu ir ramybė, suleikianti
tokį lengvumo pojūtį, kad, rodos, kažkas ir žemę, ir tave
pakylėjo aukštyrą ir paliko sūptis be galo nuskaidrėju-
siame, šaltinių vėsa dvelkiančiame ore.

SKRENDANTI PUSIS

Nežinia, ko ji atsiskyrė nuo kitų šilo medžių ir su-
stojo ant upės skardžio. Gal jai parpo grožėtis savo
vešliu žaliu garbanų atspindžiu vandenvie, o gal ji atėjo
atkrantėn klausyti upės šnektos, gėrėtis jos vingiu, čia
sutikti ir palydėti Sventąją?

Vasara, rudenį aš į šita pušį žiūrėdavau su nerimu.
Boluojančioje atodangoje matydavosi jos gumbuotos,
tamsiai rudos šaknys. Ir man rodėsi, kad pušis tomis
šaknimis lyg įdiržusiais pirštais iš paskutiniųjų įsitvė-
rusi smėlėto kranto ims ir neišsilaikys. Užtektų stipresnio
vėjo šuoro ar upė dar kiek paplautų krantą, ir pušis
viršty, visam laikui prispausdama savo šešėlį, viršūnė
išlėkšdama žalią atspindį...

Be dabar nesimato nei jos išsilaikusių šaknų, nei
smėlio. Viskas po sniego uždanga. Ir į pušį aš žvelgiu
šikart iš apačios, nuo užšalusios Sventosios ledo. Stovi
pušis virš bedvosės upės, kyla iš baltų, sustingusių pus-
nyrų vilnių. Ties jos šakomis tarsi prie žalio avilio zuja
snieguolių spiečius. Zuja, sklendo, neskuba nutūpti...

Nuslinko pilkas debesis — sniegnėsys. Suspindo dan-
gaus mėlynė, atasta vis dar sklendančiomis, paskiausiai
išbertomis snaigėmis. Atkrantėje stovinči pušis atsispi-
ria į baltą vėpūtinį ir skrenda žydrinė, nardina į ją
savo viršūnę.

Skrenda į aukštį atšlaitės pušis. Skrenda ir niekalp
neužbaigia savo skrydžio.

R. Vygandas

Redaktorius ST. VINČIONAS

Nuosirdžiai užjauciamie RIMĄ MILINSKĄ, jo brangiam tėveliui mirus. Raguvelės kultūros namu saviveiklininkai	Staiga mirus BRONIUI SATROVUI, reiškiamie nuosirdžiai užuojautą ve- lionio šeimai ir artimie- siems. K. Staro kolūkio val- dyba ir profsąjunginė organizacija
Mirus PETRUI MES- KAUSKUI, liūdesio va- landą reiškiamie nuosir- džiai užuojautą velionio šeimai ir artimiesiems. „Puntuko“ kolūkio specialistai ir visuo- meninės organizaci- jos	SLAMONIDAI AFANASEVAI Gilaus liūdesio valan- dą, mirus mylimai mam- tei, nuosirdžiai užuojautą reiškia Nežinybinės apsau- gos poskyrio darbuo- tojai
Nepagudžiamo liūde- sio valandą, mirus myli- mam tėveliui, nuosirdžiai užjauciamie ALFONSA GRABAUSKIENE.	Nuosirdžiai užjauciamie mokytoja DANUTĘ BALTRONIE, mylimai mamytai mirus. Anykščių II-osios vi- durinės mokyklos mo- kytojų kolektyvas
Akušerinio-ginekologi- nio skyriaus darbuo- tojai	VASILISAI STANISLOVIENEI Liūdesio valandą, mi- rus mylimai mamytai, reiškiamie nuosirdžiai užuojautą.
ONAI UMBRASIENEI Tegu nuosirdūs užuo- jautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mi- rus brangiam broliui. Laskauskai, Vaitkie- nė, Telyčėnaitė, Ze- maičiai, Cemaškai, Cepokienė, Burneikai	Vyno pramonės ga- mybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ ad- ministracija ir prof- sąjunginė organiza- cija
Dėl PETRO MES- KAUSKO mirties nuosir- džiai užjauciamie velionio šeimą ir artimuosius. „Puntuko“ kolūkio valdyba	ANTOSEI RAGAUSKIENEI Dėl mylimo vyro mri- ties reiškiamie nuosirdžiai užuojautą. „Gimtosios žemės“ kolūkio valdyba ir profsąjunginė organi- zacija
Mokytojai DANUTEI BALTRONIEI Netekus brangiausio žmogaus — mamytės, nuosirdžiai užuojautą reiškia Anykščių II-osios vi- durinės mokyklos VIII a, b ir f klasių mokiniai.	ANTOSEI RAGAUSKIENEI Tegu nuosirdūs užuo- jautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mi- rus mylimam vyrui. „Gimtosios žemės“ kolūkio Jurgiško fer- mos darbuotojai

ŽINIOS

APIE BENDRĄ PIENO GAMYBĄ IR PRIMELŽIMĄ IS KARVĖS

1980 m. vasario 11—18 dienomis

Oklo pavadinimas	Bendra pieno gamyba proc. lyginant su 1979 m.	Iš karvės kg per parą +,-, lygti- nant su 1979 m.	Oklo pavadinimas	Bendra pieno gamyba proc. lyginant su 1979 m.	Iš karvės kg per parą +,-, lygti- nant su 1979 m.
Andrioniškis	77	4,7	„Puntukas“	63	3,9
„Anykščių šilėlis“	81	6,7	„Skienonys“	86	5,0
„Ateltis“	64	4,3	„Surdegis“	118	5,0
„Atžalynas“	73	4,6	„Svėdasai“	101	8,1
„Aukštakalnis“	73	4,4	„Svyturys“	86	7,3
„Aušra“	104	6,3	„Už taiką“	92	3,9
„Ažuolas“	76	5,0	„Vienybė“	112	4,3
Cerniachovskio	77	4,1	Kolūkiuose:	85	5,4
„Gegužės pirmoji“	67	4,1	Jakšiško t. ūkis	82	5,7
„Gimtoji žemė“	82	4,7	Naujasodžio t. ūkis	56	3,6
„Gintaras“	96	6,3	Raguvelės t. ūkis	93	5,3
K. Staro	72	4,7	Staškūniškio t. ūkis	79	5,4
Kurkliai	92	7,7	Sodininkystės t. ūkis	111	9,4
„Lenino keliu“	94	7,1	Elmininkų eksp. ūkis	94	7,6
Levaniškis	87	6,4	Valstyb. ūkiuose:	87	6,3
M. Melnikaitės	80	3,9	Aknystų pagalb. ūkis	147	9,1
„Nevėžis“	83	6,0	RAJONE:	86	5,6
„Pirmyn į komunizmą“	85	6,1	Anykščių rajono Valstybinės statistikos informacinė skaičiavimo stotis		-1,0

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo
5-18-48, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemių ūkio skyrių
5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникийского районного
комитета КП Литвы и Аникийского районного Совета народных депутатов
(на литовском языке)

Rinkto Panevėžio spaustuovės Anykščių skyrius, Pergalės 35, spaudė Ukmergės spaustuovė, J. Janonio 31. Spausdi-
nimo rotacinė mašina. Indo kras 67262
Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11-162 Užsak. Nr. 141